

Podal jsem jí peníze a vzal si od ní jízdenky. „Nashle,“ řekl jsem a vrátil se na své místo ve vestibulu hlavního nádraží. Patnáct nula dva. Ben pořád nikde.

Patnáct nula čtyři. Konečně! Ben přispěchal do vestibulu s otevřeným batohem a stanem v ruce. „Ahoj, Niku. Promiň, že jdu pozdě, nestihl jsem tramvaj.“

„Hlavně že jsi tady. Tak rychle, za minutu nám jede vlak!“

S těžkými krosnami na zádech jsme se rozběhli k eskalátorům. V podchodu jsme málem srazili starší paní, která se belhala proti nám s velkými nákupními taškami.

„Promiňte,“ omlouval jsem se za běhu.

„Chuligáni, neumíte se chovat?“ křičela na nás.

To už jsme ale utíkali po schodech nahoru na nástupiště. Právě včas! Průvodčí se zrovna chystal fouknout do píšťalky. Rozběhli jsme se k otevřeným dveřím a naskočili jsme do vlaku právě ve chvíli, kdy se začaly zavírat. Uf! Tak to bylo těsně.

Vybrali jsme si kupé, ve kterém si jeden postarší vousatý pán četl noviny a mladík, kterému mohlo být něco kolem pětadvaceti, jen tak seděl a hleděl.

Krosny jsme si jenom uložili pod nohy, protože naše cílová stanice byla vzdálená jen asi deset minut cesty. Plán byl jasný: vystoupit v Hlubočkách a vydat se do vojenského újezdu Libavá. Už dlouho jsme chtěli podniknout něco jako přežití v divočině. Vyrazit právě do vojenského újezdu byl můj nápad. Myslel jsem si, že je to ideální místo pro náš plán, protože to byl obrovský prostor plný lesů a luk, kde nikdo nežil ani nechodil. Čtyři dny jen my a příroda.

Po pár minutách trapného ticha, kdy nikdo nic neříkal a nikdo neměl co dělat, vyndal mladík ze svého batohu krabičku se sušenkami. Vypadaly lákavě. Některé měly bílou polevu, některé zase tmavě hnědou. Mladík zhltl jednu bílou, ale uprostřed sousta se zarazil, když si uvědomil, jak se na něj díváme.

„Vemte si,“ nabídl nám.

Vzali jsme si každý jednu bílou. Měly jogurtovou příchutí a chutnaly výborně. „Děkujeme,“ řekli jsme oba zároveň.

Mladík se otočil i na staříka, který přestal číst noviny a vzal si jednu čokoládovou. „Hmm, moc dobré,“ pochvaloval si. „To jsou domácí?“

„Ano,“ přikývl mladík. „Zkuste i ty čokoládové, jsou lepší,“ otočil se zase na nás.

Kdo by odmítl? Zakousl jsem se do křupavé sušenky s čokoládovou polevou. Koutkem oka jsem zahlédl, jak stařík pouští své noviny na zem. Vmžiku usnul. Poslední, co jsem viděl, než se mi také zavřely oči, byl škodolibý výraz na mladíkově tváři, když se zakousl do další bílé sušenky.

S trhnutím jsem se probudil. Mladík byl pryč. Právě jsme vyjžděli ze stanice. A sakra! Zapomněli jsme vystoupit, blesklo mi hlavou. Podíval jsem se na hodinky.

Cože!

Bylo 16.27.

Ve vlaku jsme seděli už asi hodinu a půl. Jak jen jsme mohli na tak dlouho usnout?

To už se probudil i stařík. Spokojeně se protáhl, potom se také podíval na hodinky a vykulil oči.

„Tak to vypadá, že jsme si pěkně pospali.“

Nešťastně jsem hleděl, jak se usmívá. Zřejmě svou zastávku nepromeškal. Drcnul jsem do Bena, který ještě pořád chrápal.

„Vstávej!“

„Co je?“ protíral si oči.

„Máme problém, zřejmě jsme dojeli o dost dál, než jsme chtěli. Je půl páté.“

„Cože? Co je příští zastávka?“